

Het grote verdriet achter onze Johan van Weede¹, 22 juli 1857 - 15 juli 1870



JOHAN VAN WEEDE †

Regelmatig kom ik op het kerkhof op Rolduc en meestal ga ik even naar het kapelletje van 'onze' Johan. Vaak heeft er een kaarsje gebrand op het graf of ligt er een roos. Blijkbaar wordt het graf nog regelmatig bezocht. Wie dat doet is moeilijk te achterhalen. De foto zoals hiernaast van Johan is als foto op emaille bevestigd geweest aan een krans van kunstbloemen; op de foto van het kapelletje uit Rolduc in Woord en Beeld is die zichtbaar.

Er liggen nog veel meer leerlingen op het kerkhofje die tijdens hun studie op Rolduc gestorven zijn. Maar voor deze leerlingen is geen kapel gebouwd. Het leed van hun ouders zal toch niet minder geweest zijn?

Het leed dat de ouders van onze Johan trof gaat echter veel verder dan het verlies van onze Johan. De Johanneskapel op het kerkhof en de Johannesklok in de toren van Rolduc vinden waarschijnlijk hun oorsprong in dit grote leed waarover hierna meer.



De moeder van Johan is Gerarda van Waas; zij is geboren in 1825 in Alkmaar en overlijdt op 16 juli 1902 te Rotterdam in de leeftijd van 77 jaar.

De vader van onze Johan is Johan Heinrich Christiaan van Weede, geboren 28 april 1826 te Alkmaar. De ouders trouwen op 24 september 1854 te Alkmaar.



¹ Over Johan is geschreven in Rolduc in Woord en Beeld en uitgebreid in het Rolducs jaarboek van 1935.

Hun eerste kind, een jongen, wordt geboren op 16 januari 1855 en heet Johannes Wilhelmus. Dit kind sterft echter in 1858, 3 jaar oud. Hun eerste dochter Elisabeth van Weede wordt geboren op 28 maart 1856, zij sterft echter op 31 oktober 1859, 3 jaar oud. Hun tweede zoon is onze Johan die geboren wordt op 22 juli 1857. Hun tweede dochter Johanna Wilhelmina wordt geboren op 13 december 1858 en ook zij sterft jong, in 1859, wellicht 1 jaar oud. Hun derde dochter wordt geboren op 10 februari 1862 en wordt weer Elisabeth genoemd; Onze Johan sterft echter op 15 juli 1870. Op dat moment hebben de ouders vier van de vijf kinderen verloren; Elisabeth is dan 8 jaar oud; moeder Gerarda is 45 jaar en vader Johan is 46 jaar. Bij de eerste verjaardag van de dood van onze Johan is zijn moeder naar Rolduc gekomen en is zij in de kerk van Rolduc van het Protestantse geloof overgegaan naar het Katholieke geloof; een vurige wens van onze Johan. Tot overmaat van ramp wordt Gerarda ook nog weduwe als de vader op 12 december 1871 sterft te Alkmaar.

Hoe gaat het verder met Elisabeth?

Zij trouwt op 22-jarige leeftijd op 29 mei 1884 te Rotterdam met Antonius Vaesen; zij krijgen vier dochters en een zoon: Cornelia [1886-1969], Gerardina (Jacoba) [1889-1966], Antonius [1891-1979], Gertruida [1893-1962] en Henrietta [1894-1931].

Gerarda, de moeder van onze Johan, overleden in 1902, heeft toch het geluk van vijf kleinkinderen beleefd; Haar dochter Elisabeth overlijdt op 16 december 1944, 88 jaar oud.

† Na een langdurig lijden, gesterkt door de Genademiddelen der H. Kerk, overleed heden tot onze diepe droefheid, onze innig geliefde Moeder, Behuwd- en Grootmoeder, Vrouwe
ELISABETH CATHARINA DOROTHEA VAN WEEDE,
 Weduwe van Antonius Petrus Maria Vaesen.
 's-Gravenhage:
 L. C. v. Catt. 67
 C. W. A. J. M. Proper Vaesen.
 Rotterdam:
 G. J. J. P. M. Middendorff-Vaesen.
 H. J. A. Middendorff, Hans en Elly.
 Beekbergen:
 A. F. G. M. J. Vaesen.
 J. Vaesen-Louter en Antoine
 Rotterdam:
 G. P. C. M. J. van der Pluym-Vaesen.
 A. M. A. J. van der Pluym, Lilly, Ton en Jack.
 R'dam, 16 Dec. 1944.
 Mathenesserlaan 245.
 De Uitvaartdiensten, begrafenis en bijzetting in het Familiegraf op het R.K. Kerkhof in Crooswijk te Rotterdam hebben plaats gehad op Donderdag 21 Dec. 1944.



JOHAN VAN WEEDE ALS EERSTE COMMUNICANT.

DE OUDERS VAN JOHAN VAN WEEDE.

In Rolduc in Woord en Beeld schrijft directeur Corten over de Johanneskapel en de Johannesklok. Hij vraagt zich af wie zich onze Johan zal herinneren als allen die hem gekend hebben gestorven zijn, het is een mooi tekst:

Maar wie, o dierbare jongeling, wie zal ten eeuwigen dage de herinnering van uw geloof en van uwe edele zelfopoffering bewaren?

Wel staat uw naam diep gegrift in het hart uwer studiegenooten. — maar Rolduc is als de rusteloze zee, waar steeds nieuwe golven de vorige verdringen. Uwe vrienden hebben uwe rustplaats reeds verlaten en zijn verspreid in alle oorden der wereld.

Wel zweeft uw beeld nog levendig voor den geest uwer leeraren, maar ook zij, op de gladde baan des levens voortgedreven, zullen niet altijd bij uw graf vertoeven.

Wel spreekt de prachtige grafkapel van uwe liefde tot Jezus, tot Zijne onbevleete Moeder, tot Zijn lievelingsleerling, maar zij meldt ons niet, dat daar een kind rust, wiens gebed zijne moeder bekeerde.

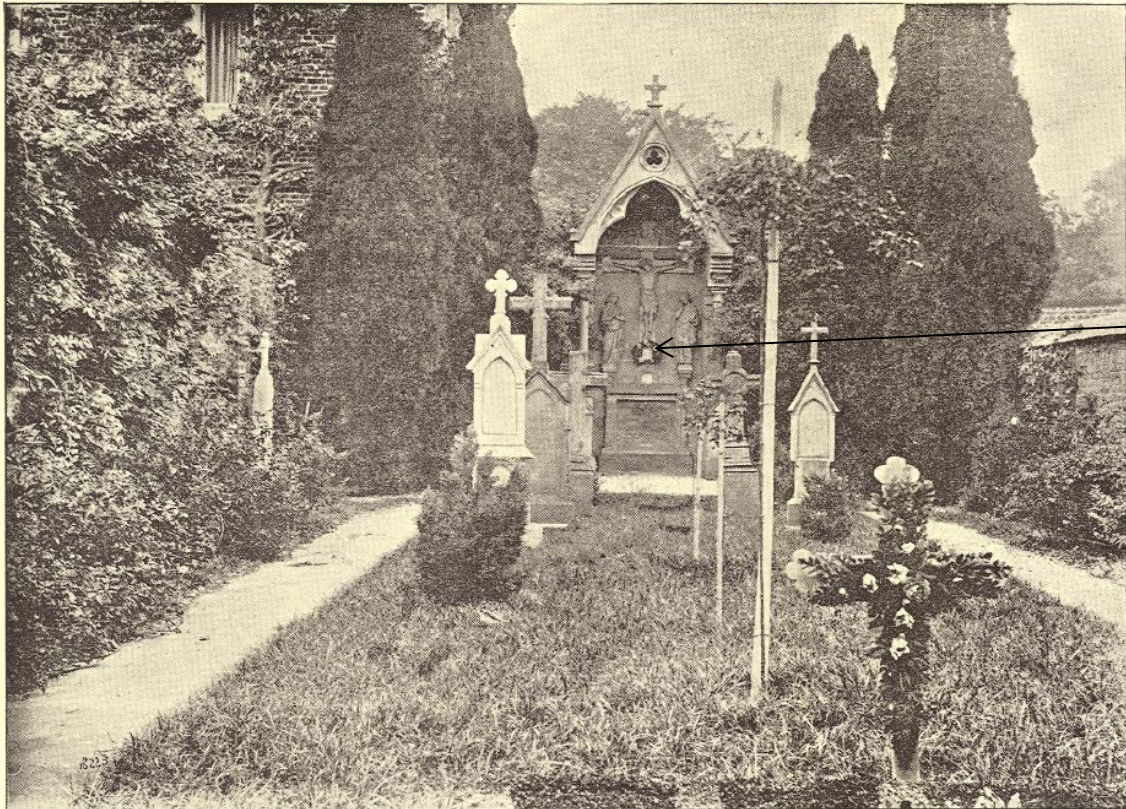
Nog eens, waar is de stem, die met onvermoeide kracht aan het nageslacht uw geloof en uwe edelmoedige daad zal verkondigen?

De moeder, die gij reddet, zij weet in hare vindingrijke liefde haar danklied te vereeuwigen. Onuitwischaar drukte zij uw beeld in het gesmolten metaal der klok, die in den doop uw naam ontving; en elken dag, op het middaguur, het uur der redding, waarop gij van God hare bekeering afsmeektet, golven de machtige tonen der Johannesklok over de ruime gebouwen van het gesticht, ruischen zij door de dichte kronen zijner eike- en beukeboomen en glijden zij langs de verre heuvelklingen, om zich te verliezen in de vruchtbare valleien.

En zoo lang geen goddelooze hand dit gezegend oord zal ontteeren, zoo lang het kruis zal schitteren op zijn torens, zoo lang zal hare metalen tong uw

naam, uw onschuld, de kracht van uwe gebeden, de dankbare liefde uwer moeder verkondigen.

De Johanneskapel [foto op emaille van Johan zichtbaar, zie pijl]



Kerkhof van Rolduc.

De Johannesklok



JOHANNES-KLOK.

Bij gelegenheid van het overlijden van dezen jeugdigen leerling werd de Joannes-klok gegoten. Zij draagt tot opschrift:

D.D.

Joës van Weede et Jacoba van
Waas coni. Alcmarienses.

en op den anderen kant:

Dulcis nati **D**ant **C**ausa tristes
genitores **D**icor**q**ue **J**ohannes.

Diepbedroefde ouders hebben mij ten geschenke gegeven om wille van hun dierbaren zoon en Johannes is mijn naam.

Directeur Corten schrijft over de Johannesklok:

En zoö lang geen goddelooze hand dit gezegend oord zal ontceeren, zoo lang het kruis zal schitteren op zijn torens, zoo lang zal hare metalen tong uw

naam, uw onschuld, de kracht van uwe gebeden, de dankbare liefde uwer moeder verkondigen.

Zoals bekend zijn de klokken uit de toren van Rolduc door de Duitsers geroofd, ook de Johannesklok. In 1947 beloofde de familie Vaesen van Weede een nieuwe Johannesklok aan Rolduc te schenken. De kleinkinderen van de moeder van onze Johan kenden natuurlijk het verhaal van Johan via hun moeder Elisabeth. Het is Cornelia die het initiatief neemt, wellicht ook om haar moeder Elisabeth te eren, een nieuwe Johannesklok te schenken aan Rolduc:

Zie hier het verhaal in het jaarboek van 1952.

DE NIEUWE KLOKKEN

Vrij spoedig na de bevrijding nam Mevrouw Cornelia Proper-Vaesen van Weede het initiatief om aan Rolduc een nieuwe Johannesklok te geven. Dit was tevens het eerste initiatief voor het herstel van alle klokken. Aan het feestdiner na de klokkenwij-

te bieden en daardoor de familietraditie van meer dan zeventig jaar te herstellen.

Wij verheugen ons, dat nu weer zoals vroeger de Johannesklok bij het Angelus kan worden geluid." Zij besloot haar toespraak aldus: „Wij maken de wensen van Directeur



ding sprak Mevrouw C. Proper-Vaessen van Weede mede namens haar zusters en broers: Jacoba Middendorf-Vaesen van Weede, Gertrude van der Pluym-Vaesen van Weede en Antonius Vaesen van Weede, onder meer het volgende tot Zijne Hoogwaardige Excellentie, de President en alle aanwezigen:

„Namens de familie Vaesen van Weede, dank ik U zeer, Hoogwaardige Excellentie, dat U deze klokken persoonlijk hebt willen wijden. Toen wij in 1943 de roof vernamen van de Johannesklok, welke onze grootouders in 1871 aan Rolduc schonken ter herinnering aan het levensoffer van hun enigste zoon, besloten wij een nieuwe klok aan Rolduc aan

Corten, waarmede hij zijn artikel in „Rolduc in Woord en Beeld" over de Johanneskapel op het Kerkhof en de Johannesklok beëindigt tot de onze: dat geen goddeloze hand dit gezegend oord moge ontoren, dat het kruis steeds moge schitteren op zijn toren en dat de metalen tong der klokken steeds de kracht der gebeden van onze oom Johan van Weede moge blijven verkondigen tot zegen van Rolduc en al zijn bewoners."

Het dankbaar applaus was wel verdiend zowel voor de prachtige geste van de familie Vaesen van Weede, alsook voor het mischien enige feit, dat een dame in onze eetsaal het woord heeft gevoerd tot onze Bisschop en onze President.